

Секція 6. Фінанси, гроші і кредит

КОРКАЧ ІННА ВЯЧЕСЛАВІВНА

викладач кафедри економіки

ДВНЗ «Переяслав-Хмельницький ДПУ імені Григорія Сковороди»

м. Переяслав-Хмельницький, Україна

МЕТОДОЛОГІЧНІ ОСНОВИ ФІНАНСОВОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ

Розробці теоретико-методичних засад у сфері державної фінансової політики присвячена велика кількість праць як вітчизняних, так і іноземних науковців, серед яких: М. Бунге, О. Василик, В. Дем'янишин, Р. Дорнбуш, І. Запатріна, Л. Лисяк, С. Лондар, І. Луніна, І. Лютий, В. Опарін, К. Павлюк, Ю. Пасічник, Д. Полозенко, В. Федосов, С. Фішер, І. Чугунов, Р. Шмалензі, С. Юрій, П. Юхименко, І. Янжул та ін.

Сьогодні більшість провідних країн одностайно визнають необхідність перезавантаження систем державних фінансів на інноваційних засадах для забезпечення фінансової стійкості та запобігання системним фінансовим кризам. Україна також обрала шлях інноваційного розвитку та рухається саме в цьому напрямі. Тож успішна реалізація Програми економічних реформ Стратегія «Україна – 2020» передусім залежить від ефективності системи державних фінансів, можливості протистояти наслідкам фінансової кризи, поточним проблемам і викликам [1].

Державна фінансова політика – це цілеспрямована діяльність держави у сфері формування, розподілу та використання фінансових ресурсів задля досягнення визначеної мети.

Специфікою ж фінансової політики сталого розвитку є те, що:

- сталий розвиток потребує інвестицій, які не скоро дадуть віддачу. Водночас, фінансові ринки зацікавлені в інвестиціях зі швидкою віддачею;
- сталий розвиток потребує великих інвестицій, особливо в країнах, що розвиваються;

– сталий розвиток, на відміну від фінансових ринків, спрямований на майбутнє [2, с. 26].

Економічна сутність фінансової політики як інструменту соціально-економічного розвитку країни полягає у фінансових відносинах, що виникають між економічними, політичними, правовими державними інституціями у процесі організації фінансової системи та спрямування фінансових ресурсів на досягнення стратегічних і тактичних цілей та завдань розвитку суспільства [3].

Головними напрямками фінансової політики сучасного періоду вважаються:

- сприяння завершенню роздержавлення і приватизації;
- завершення земельної реформи;
- демонополізація економіки;
- забезпечення соціального захисту населення;
- удосконалення зовнішньоекономічної діяльності з метою зміцнення позиції України на світовому ринку;
- ефективна співпраця України зі світовою організацією торгівлі;
- захист і оздоровлення екологічного середовища;
- проведення адміністративної, бюджетної, податкової та пенсійної реформ. Вирішення завдань, передбачених фінансовою політикою, вимагає значних фінансових ресурсів. А для реалізації окремих з них необхідна допомога світового співтовариства [4].

Аналізуючи розвиток державних фінансів України в докризовий і кризовий періоди, відзначимо фрагментарність та несистемний характер їх побудови, що зумовило неможливість протистояння глобальним кризовим явищам на фінансових ринках, численні проблеми. Тому перезавантаження системи державних фінансів на основі застосування інноваційних механізмів є важливою складовою – фундаментом стійкого розвитку України, основою започаткованих реформ.

Література:

1. Програма економічних реформ Стратегія «Україна – 2020» – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/5/2015>.
2. Національна парадигма сталого розвитку України / за заг.ред.академіка НАН України, д.т.н., проф., засл. діяча науки і техніки України Б.Є.Патона. – К.: Державна установа «Інститут економіки природокористування та сталого розвитку НАН України», 2012. – 72 с.
3. Адаменко І.П. Фінансова політика як інструмент соціально-економічного розвитку країни – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.business-inform.net/pdf/2014/3_0/341_345.pdf.
4. Кушинова Н.Г. Основні теоретичні підходи до визначення поняття фінансової політики – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://web.znu.edu.ua/herald/issues/2010/Vest_Ek6-2-2010-PDF/216-223.pdf.